

ANAQUEL

VV. AA.
E. P. Thompson, diàlegs y controversias
CFTV-UNED, Valencia, 2008

Autor de *La formació de la classe obrera en Anglaterra* (1963) y *Cos-tumbres en comú* (1991), E. P. Thompson està considerat un dels historiadors més destacats de la segona meitat del segle XX. Este volum reuneix cinc textos de Elley, Sewell Jr., Meikins Wood, Palmer y Giddens que debatieren y dialogaren con el trabajo de Thompson.

Josep Palau i Fabre
La claredat d'Heràclit
Accent, Girona, 2008

Aquest llibre és un comentari sistemàtic de quasi tots els *Fragments d'Heràclit*, com explica O. Ponsatí-Murlà; Josep Palau i Fabre precedeix cada fragment amb una pregunta que, segons ell, s'hauria perdut i desplega, a continuació, la justificació i el comentari de la seua tria. Palau i Fabre va escriure aquest assaig a finals dels anys seixanta

Adalbert Stifter
Verano tardío
Pre-Textos, Valencia, 2008

Admirado primero por Nietzsche y después por Hofmannsthal, Kafka y Kundera, Adalbert Stifter (1805-1868) relata en *Verano tardío* las etapas que ha de recorrer el hombre para llegar a conocerse. Surge así, entre las montañas de Bohemia, una utopía: un lento proceso de maduración bajo el signo del arte y la belleza, en armonía con la naturaleza.

Thomas Simon Gueullette
Els mil i un quarts d'hora. Contes tàrtars
Moll, Palma de Mallorca, 2008

Els relats de Thomas Simon Gueullette són una de les obres més destacades del corrent orientalista que començà a França a principis de segle XVIII amb la traducció de *Les mil i una nits. Contes àrabs*. Amens i plens de sensualitat, aquests *Contes tàrtars* apareixen ara per primera vegada en català traduïts per Encarna Sant-Celoni.

Clarice Lispector
Correo femenino
Siruela, Madrid, 2008

Clarice Lispector escribiu en premsa desde 1940 hasta dos meses antes de su muerte, en 1977. Este libro reúne los artículos de su fase inicial que abordan temas diversos, desde la educación de los hijos a los tratamientos de belleza, de los remedios contra los ratones a la búsqueda de la felicidad, de la elección de un perfume a los dilemas morales.

L'última novel·la de Joan Garí va merèixer el premi Joanot Martorell

I la mort no imperarà

Eva Soler
Cal tenir una valentia força considerable per escriure sobre una realitat que encara ens afecta de ben a prop. Cal posseir una capacitat d'anàlisi important sobre la evolució històrica del nostre país per saber endinsar-se en el punt de vista d'aquells homes conservadors que, amb una voluntat de diàleg innegable i amb una perspectiva més global que local, accediren a l'incipient món polític democràtic per desenvolupar una tasca que ens portava a un concepte d'estat indubtablement renovador. Sobre eixa generació escriu Joan Garí amb el seu personatge Victor Vidal, una generació de polítics que trobem a faltar en aquests temps d'especulació immobiliària i misèria cultural.

Victor Vidal, conseller de cultura de la Generalitat Valenciana, es troba un dia amb la mort de front: un càncer de pulmó terminal. Només resten uns mesos

de vida en què Vidal es dedica a reflexionar sobre el seu passat i el seu present, mentre no deixa de fumar havans. Joan Garí no només desplega una visió crítica i satírica sobre el món polític valencià, sinó una veritable anàlisi de la lleugeresa de les posicions de l'ésser al món contemporani, on, a la fi, tot el que resta són els lligams afectius i la infantesa i joventut com el record d'un territori sense màcula: el paradís perdut. Allí resten les primeres il·lusions, els primers desitjos, els primers amics —aquells que mai s'obliden—, les primeres lectures i els primers ideals.

La balena blanca és *Moby Dick*, un ésser que es resisteix a morir, una lluita de la vida que cerca sobreviure amb tots els seus instints, amb tots els seus sentits ben oberts, i també és la balena on sobreviu Jonàs durant tres dies i tres nits abans de ser llençat en resposta a les pregàries a Déu. Aquesta lluita per la

supervivència és l'esforç per fugir de la solitud, però tanmateix una lluita per retrobar la pròpia essència més enllà dels camins pels quals inevitablement ens porten les circumstàncies. Matilde i Eva són les meravelloses anècdotes de la vida de Victor Vidal; filla i esposa resten al marge de la incansable recerca de Victor Vidal, una recerca que, a voltes, pareix sense sentit, però que busca principalment prendre consciència del temps viscut i dels camins que han restat sense viure: la Terra del foc, Rosa Carandell, l'escriptura... Com al poema de Dylan Thomas que Vidal envia com a nadala: «*Encara que els amants es perden perdurarà l'amor / I la mort no imperarà*».

Altre vessant interessant a la novel·la de Garí és la crítica de la hipocresia que, inevitablement, impera al món social. El malalt és un ésser que pertorba a la vida contemporània, que ens

Joan Garí
La balena blanca
Premi Joanot Martorell 2007
Edicions 62, Barcelona, 2007

recorda que el poder és fugaç, que la fama i la glòria imperen poc més d'un dia. *Tempus fugit*. La vida pública te un espai escàs i, quan Vidal revela la seua malaltia terminal, ha de trobar-se amb la pèrdua dels fidels i dels no fidels: tothom sobra, tothom és reemplaçable. Més enllà de les gratituds, estan les necessitats de l'ara i l'avui. La frenètica vida política demana cossos saludables, ments ràpides, hores llargues. Quan Victor Vidal aparega a la inauguració de *La Vaca* a l'IVAM veurà com comença a sobrar molt abans de deixar de ser conseller.

Són estratègies editorials relacionar aquest llibre amb la política valenciana —només cal observar la portada—. A la novel·la n'hi ha de molt més: una intertextualitat estructurada a partir dels temes de la supervivència i de l'elegia, un estil sobri i precís, un esquema narratiu complex i una coherència que va més enllà de la crítica política, del molt esperat sarcasme i els posicionaments obvis. Si així desija el lector, pot jugar a endevinar qui és cadascú: el president, l'escultor, el conseller... trobarà noms, però oblidarà la importància de un text ben elaborat.

Poemes sobre el temps i l'esperança de Maria Carme Arnau

Paisatges i meditacions

J. Ricart
Maria Carme Arnau (Alfara del Patriarca, 1958) amb aquest quart lliurament sembla afirmar el seu trajecte personal, i afermar la seua trajectòria poètica. Per una banda reprén com a marc espacial el context de la mediterraneïtat del seu primer treball *Bri de vol*: la diferència rau en una veu i un vers més dilatats, i en una abstracció de molts dels seus elements (mar, llum, cel, temps, foscor) un número reduït, però susceptibles de multiplicar-se fins a l'infinit, gràcies a una espècie de llum tonal que els tamisa i matisa.

El seu mètode d'escriptura comprén tres fases: contemplació, introspecció i meditació. A partir de la visió del paisatge (Favara, L'Albufera, arrossals, platges) descriu el seu entorn: «*Sóc qui sóc i aquest és un camí cap en-*

davant. / Perduda pels temps, cada vesprada m'assec / vora el llac envoltada d'ànec i gavines / i em pregunte ara, què hi veus?». Arnau esdevé transcriptor i traductora del seu estat anímic (tímida, inquieta, trista, solitària, estranyada, incerta). Per aquesta raó, la descripció és un mitjà efectiu que ajuda a crear una atmosfera simbòlica, una introspecció íntima i personal sobre els seus sentiments. Tanmateix la poeta ha sabut equilibrar les parts descriptives en tercera persona amb els monòlegs interiors desdoblats en primera o segona persona, per així trencar amb una bellesa perfecta, però distant.

Per últim, arribaríem a la meditació, en una reflexió, de vegades universal, sobre les marques del passat, sobre els fets del present, o sobre la incon-

sistència de la vida (*Interrogants*). Dintre d'aquest espai dedicat a l'especulació intel·lectual hem de destacar breument alguns títols com *Silenci* i *L'àmbit de la tristesa* per les seues referències a l'escriptura; *Confús*, pels seu compromís polític i social pel que fa una recerca de la llibertat, desig d'utopia, i a la fi, fe en l'esperança (*Armes obertes, Temors*).

Des d'un punt de vista formal ens fem ressó —tal com assenyalava Lluís Alpera al pròleg— de la capacitat metafòrica i de la riquesa en imatges que superen el simple decorativisme —«*la nit és l'obscur dolor que mai no s'acaba / badalls d'ombra dels darrers rastres de llum amb què sacseges les paraules*»— o altres que intenten definir conceptes abstractes com «*el temps és la ferida que sagna l'oblit (...) el temps*

Maria Carme Arnau
Fragments de cel
XII Premi de Poesia Paco Mollà
Aguaclara, Alacant, 2007

d'espera és un temps de pàgines blanques»; o la pròpia existència: «*He anan entenen / que la vida és remolcar d'una banda a l'altra / alegries o penes, a poc a poc*».

L'únic retret que se li pot fer al recull és de caràcter estructural. Tota la primera part manté una unitat temàtica, i fins i tot formal, que conclou amb tres xicotets epigrames i tres *haikus*, com si la seua veu s'apagara com la llum vespral del seu paisatge. Tot això es perd amb la inclusió —potser injustificada— de quatre sonets (*Quadern del desig*) que trenquen aquest efecte final.

Malgrat aquest detall, *Fragments de cel* és un llibre complex i meditat, en el qual Maria Carme Arnau ha volcat una vegada més el millor de si mateixa. Amb un llenguatge exquisit i alhora proper per al lector, explora la consciència femenina embolcada per un paisatge mediterrani que supera les limitacions del simbolisme, aconseguint així aprofundir en reflexions de dimensions universals sobre la vida, el temps, l'esperança o la poesia.